

## Străine copilandru

Ioan Silvan

---

Străine copilandru

Mai am un timp să cuget îndelungata vreme  
cu oasele aprinse de cât frecară drumul,  
mai am un timp să surp cetăți ale minciunii,  
să nivelez cărări spre căile genunii,

himera mi-e povară, dar nu o port în ochi,  
mă duce însuși visul pe drumul de argint,  
eu, dezmințind părerea pe care o susțin unii  
că însumi prin visare realitatea mint,

mai pot un timp să spun de ce se toarce firul  
scandalului ce suntem cuprinși în da! și nu!  
de ce viața luptă-i, de ce încerc delirul,  
de ce luptând cu sine-mi, lovesc mereu în Tu?

Străine copilandru, nu ochii tăi mă dor,  
nu biciul mi-i sfâșie cu fața stând în soare,  
nu setea de cuvinte, nici gloria mă doare,  
ci timpul care trece pășind nemuritor,

în timp ce eu, omida, târându-mi pașii uzi,  
mă cațăr pe cuvinte să îmi înalț făptura,  
prin frunzele iubirii, cu vântul ce prin duzi  
se leagănă-n uimirea ce și-a pierdut măsura.